

Isten szerelme

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 11. vasárnap

[Eredeti elhangzás dátuma: 1942. augusztus 16. Helyszín: Nyíregyháza]

Alapige: Róma 8:33-39.

Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki megigazít; Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbján van, a ki esedezik is értünk: Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? A mint megvan írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, a ki minket szeretett, Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagy a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Első hallásra is világos előttünk, hogy ez az ige Isten szerelméről beszél. Kétféleképpen érthető ez a kifejezés: Isten szerelme. Isten szerelme az az érzés is, amely Isten szívében van mi irántunk, de az is Isten szerelme, amikor az én szívem szereti Istent.

Az apostol itt mindkét vonatkozásban gondol Isten szerelmére, s megállapítja, hogy Istent őtöle és őt Istentől e világon semmi hatalom elválasztani nem tudja.

Nézzük meg, hogyan gondolja Pál ezt a ünnepélyes kijelentést mindkét vonatkozásban!

Azt mondja, hogy Isten szerelmét tőlem senki el nem veheti. Gondoljátok, hogy senki és semmi nincs ezen a világon, ami Isten szeretetét lehűtené az ember iránt? Hiszen igaz az, hogy én Istennek nemcsak teremtménye vagyok, de gyermeke, akit saját kezével formált és akibe lelkéből lehelt lelket, akiért sok áldozatot hozott, hogy megtarthasson magának, s amiképpen a szülő nem felejtkezik el gyermekéről, akképpen nem lehet elszakítani Isten szeretetét az embertől, – azonban csak azok az emberek beszélhetnek így erről a kérdésről, akik nem ismerik, hogy mi a bűn. Akik tudják a maguk életéből, hogy mi a bűn, azok tudják azt is, hogy milyen kimondhatatlanul szereti Isten az embert, de azt is, hogy milyen kimondhatatlanul gyűlöli Isten a bűnt. Isten és a bűn nem férnek meg egymás mellett. Ezért kellett Istennek az Édenkertből kiűzni az első emberpárt.

Pál jól ismeri a bűnt a maga és a mások életében is. Világjáró útján sokszor szerzett tapasztalatot arról, hogy milyen utálatos tud lenni az ember. Nem lehet csodálkozni azon, hogy éppen Pál apostol beszél legtöbbször Isten haragjáról, amely a bűnösön van, s amelyet az ember magáról elhárítani nem tud. Pál ezt magára vonatkozólag is jól látja. Megtérése előtt sok és súlyos bűn terhelte Pál lelkét, s ő ebből nem csinált titkot. Tudja, hogy Isten kegyelme megbocsátja bűnét, de azért ő nem felejteti el. Hányszor írja leveleiben Pál, hogy ő üldözte az anyaszentegyházat, börtönbe hurcolta Isten gyermekeit, s ezért megérdemelné, hogy Isten elvesse őt. Látja azt is világosan, hogy nemcsak a múltjának volt kérdése a bűn, hanem az örök jelen kérdése is a bűn. A római levélben megrázó módon beszél arról, hogy nem azt cselekszi, amit szeretne, hanem azt, amit gyűlöl. Gyönyörködik az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaiban másik törvényt lát, amely rabul adja őt a bűnnek. Ezért kiált így fel: "Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?!"

Pál önmagáról adott nyilatkozataiból látjuk, hogy ő tudja, hogy a bűnösök között ő az első, és mégis azt mondja itt, hogy Isten szerelmét tőle senki el nem veheti. Kicsoda vádol engem, mint az Isten választottját?! Isten kegyelme által engem megtisztított. Kicsoda kárhoztat engem?! Én tudom, hogy méltó volnék a kárhozatra, de tudom, hogy értem meghalt Krisztus, fel is támadott, és most ott van az Atya jobbán hatalommal és dicsőséggel, a szívében szeretettel és szánalommal irántam, esedezik értem, és tudom, hogy végezetre eltétem nekem az üdvösség koronája.

Mi lehetett Pál életében ennek a megdönthetetlen bizonyosságnak a fundamentuma, hogy Isten úgy szereti az embert, hogy még bűneivel sem tudja elszakítani Isten szeretetét önmagától? Ennek magyarázata a golgotai kereszt, amelyről Pál olyan csodálatosan beszél.

Igen, Isten gyűlölő a bűnt kimondhatatlanul, – látjuk ezt sokszor a magunk életében is. Büntetés nélkül Isten nem hagy egyetlen bűnt sem. De mi nemcsak ezt látjuk, hanem a keresztet is, ahol a bűnt gyűlölő Isten haragját önmagára vette és minden büntetést szent Fiában önmaga szenvedett el. Aki a kereszt alatt megáll, az tudja, hogy beszélhetnek akármit az emberek arról, hogy Isten nem szereti e világot, én tudom és hiszem, hogy Isten szeret engem, mert aki egyszülött Fiát nem sajnálta értem, az olyan bizonyítékát adta szíve szeretetének, amelynél nagyobb, gazdagabbat nem adhatott volna senki. Tudom, hogy Isten szeretetét tőlem senki el nem szakíthatja.

Mondtam, hogy az apostol beszél Isten szerelméről abban az értelemben is, amelyet az ember érez Isten iránt. Amíg az előbbi vonatkozásban azt láttuk, hogy a bűn az, amely Isten szerelmét el akarja szakítani tőlem, most meg kell látnunk, hogy a nyomorúság az, amely el akarja az én

szívem szeretetét szakítani Istentől. Valahányszor az ember nagy megpróbáltatásokon megy keresztül, felmerül lelkében a gondolat: szeret-e engem Isten? Miért van annyi szenvedés az életben, miért csupa megpróbáltatás az osztályrészem, miért nem mutatja meg Isten jobban, hogy igazán szeret? Kereszt alatt roskadozó emberek ajkán mindig ott van ez a kérdés.

Pál élete szenvedésekkel teljes élet. Ő nem sokat beszél róla. Egyetlen egyszer, a II. korinthusi levélben nyitja meg szívét és sorolja el szenvedéseit, itt csak céloz rá, hogy nyomorúság, üldözés, éhség, fegyver az ő osztályrésze. "Olybá tekintenek, mint vágó juhokat." Mindezek azt akarják felébreszteni benne: Pál, dobd el magadtól tévhitet, hogy Isten szeret. Ha szeretne, akkor rólad, – aki életed szentelted oda néki, s őérette lemondta dicsőséges pályádról, s mentél megvetett pogányok közé, – jobban kellene gondot viselnie. Ezeket a lelki állapotokat használja fel az Ördög arra, hogy elszakítsa a szívünk szeretetét Istentől. De Pál azt mondja, hogy ezek sem tudnak elszakítani Isten szerelmétől, én tudom, hogy szeret engem Isten.

Mi lehet az, amire Pál ezt a meggyőződését építi? Megint azt kell mondanom, hogy a kereszt a titka ennek a meggyőződésnek, mert ezt mondja: "... amely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban." Pál látta azt, hogy Isten szereti őt, úgy szereti, hogy a legdrágábbat ajándékozza neki: bűnbocsánatot és örök életet ad neki. Hát hogyan kellene szeretnem nékem azt az Istent, aki tőlem egyszülött Fiát sem sajnálta?! Így látja az apostol csodálatos üdvbizonyosságának magyarázatát. Szeret engem Isten és én is szeretem Őt. Tudom, hogy Isten szeretetem sokszor próbára teszi, de tudom, hogy semmi erő el nem veheti tőlem ezt a szeretetet, mert a kereszten Isten örökre kimutatta kegyelmét. Sok megpróbáltatás jöhet rám, de a kereszt mindig elég arra, hogy az örök élet se legyen elég zengenem az Ő dicséretét. Ez Pál apostol meggyőződése és bizonyágtétele.

Milyen csodálatos az, hogy Pál azt mondja, mintha ez volna a kijelentése mindenkinek; a végén azonban áttér egyes szám első személyre, mert mindenütt ezt mondja: "senki sem szakaszthat el minket", s később: "mert meg vagyok győződve."

Ezt a meggyőződést helyetted testvérem senki meg nem szerezheti. Ezt néked kell megszerezned. Pál csak magára vonatkozólag mondhatta el, hogy: engem Istentől senki el nem választhat. Vajon el mered-e te ugyanezt mondani? Pál apostol ünnepélyes bizonyágtétele arra akar rábírnival minket, hogy vele együtt valljuk minden szenvedéssel dacolva: én meg vagyok győződve, engem a kereszt meggyőzött, hogy Istennek szerelmét tőlem senki el nem veheti, az én szívem Isten iránt senki le nem hűtheti, Isten és én örökre egymáséi lettünk, áldassék az Ő szent neve érette. Ámen.